

Phụ Trang

I. HƯỚNG ĐẾN ... CHƠN-XUÂN

*Biết rõ nguyên mình chẳng tướng chi,
Hiện ra muôn tướng: khó khăn gì?
Cũng như đất sét mềm không tướng,
Hoá hiện: chum, nồi, chén... khó chi?*

*Biết rõ thân tâm vốn lặng yên
Thần thông hóa hiện, đổi thay liền:
Hiện người Trí, Đức, Từ-bi: Phật,
Hiện kẻ Hoà, Nhu, Khoan-nhã: Tiên.
Hiện khách giang-hồ: không vướng Sắc,
Hiện chàng hiệp-sĩ: chẳng tham Tiền.
Hiện ra muôn tướng, nhờ không tướng,
Chẳng chấp định hình, mãi đứng yên.
Đứng yên, hay cố bám hình-hài,
Cố giữ tâm-tình “chẳng giống ai”
Giữa chốn muôn loài luôn biến dịch,
Là vào cõi chết, biệt trần-ai!*

* * *

*Tôi chẳng phải Người “muốn nợ, kia”,
Vì “mình” nên sử “họ” phân chia,
Xui nên “sát, phạt” hành nhau khổ!
Chỉ bởi lòng **tham, chấp** chẳng lià.
Tôi chẳng chấp “mình” chấp “tướng” chi!
Muôn hình, môn vật: mãi thiên-di,
Thế nên mãi “thuận” theo Người, Vật,
Dẫn hết, xuôi về một hướng đi.
Hướng đến cuộc đời Mỹ, Thiện, Chân,
Cho muôn thời-đại hưởng Chơn-xuân.
Sạch tiêu mầm-mống ba đường ác,
Nhân-loại sanh toàn những thánh nhân.*

Ngày 15 tháng chín năm Tân-dậu (12/08/81)

2. CON MẮT

Mắt ta nhìn khắp mọi nơi,
Thường soi muôn vật, thường rời muôn phương.
Sạch, dơ, xấu, tốt không vương¹
Bình-đẳng soi khắp, mà thường vô tâm.
Nhỏ, to, rộng, hẹp, cao, thâm,
Mắt không hề nhớ vóc-tâm vật chi!
Mãi soi mà chẳng nghĩ suy,
Mãi làm mà chẳng làm chi lúc nào.
Tướng nhìn ra, tánh lặn vào²,
Mắt không hề biết người nào nhìn đây,
Mắt luôn tịch-chiếu³ thảng ngày,
Rõ ràng tánh mắt tròn đầy giác tâm⁴.

Ngày 10 tháng mười một năm Mậu-ngọ (9/12/78)

¹ Không dính mắc với pháp-tướng.

² Lặn vào như nước trong gương, sẵn sàng đón nhận mà không nghĩ tưởng có người đón nhận: đó là thực-trạng “nhiếp-thọ bất-giác”.

³ Tịch-chiếu là vắng-lặng, soi khắp.

⁴ Mắt có đầy đủ tánh “không tịch” và “thường chiếu” của tánh Viên-giác. Ta có thể xem nó như là cái đích đầu tiên phải đạt đến, trong lúc tiến tu.

3. PHÂN TRẦN CÙNG SẮC-TƯỚNG

Tao biết mi rồi, mi dối tao.
Mi cho hưởng-thọ ... cảm tình sâu,
Để tao xúc-động, tao say đắm,
Để mãi muôn đời mi hại tao.
Mi ác làm chi thế hỡi mi?
Dáng hình, nghĩ tưởng nét nhu-mì.
Với bao nhiêu thứ chiêu lòng đó,
Mi buộc tao vào gốc khổ, si!
Nói vậy nhưng mà tao nghĩ suy,
Nguyên-do nào phải chỉ vì mi.
Bởi tao thấy **có** tao ham muốn,
Tao mới nương nhờ, lợi-dụng mi.
Tao luôn ích-kỷ chẳng vì đời.
Chẳng chịu buông-tha **của, vật, người,**
Tao chỉ biết **mình** trong hưởng-thọ.
Tao, người khốn-nạn nhất trần-ai!
Thôi nhé, từ nay chớ hại nhau.
Đừng “yêu nhau lắm cắn nhau đau!”
Không yêu mới thật là thương trọn,
Phải biết lìa nhau để giúp nhau.
Giúp chỉ cho nhau một hướng về.
Sao cho dứt khổ, thoát lầm-mê,
Sao cho thấy rõ: không gì cả,
Chỉ có lầm theo ảo-ảnh về!
Mi chẳng là mi, tao chẳng tao,
Duyên-sanh giả-hữu, tạm nương nhau.
Trong **không** hiện **có** bao hình tướng,
Chỉ tại **sáng, mờ** nhiếp-thọ nhau!

Ngày 16 tháng chín năm Tân-dậu
Ngày 13 tháng 10 năm 1981